

EMILY BARROVÁ

Jedličná

vzpomínka

Flory

Banksové

bud'
statečná

COO
BOO

Jediná vzpomínka Flory Banksové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Emily Barrová

Jediná vzpomínka Flory Banksové – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

EMILY BARROVÁ

Jediná
vzpomínka
Flory
Banksové

COO
BOO

Craigovi

PROLOG

Květen

Stojím na hřebeni hory a vím, že jsem udělala něco příšerného, ale nemám ani ponětí, co to bylo.

Před minutou, nebo snad před hodinou jsem to věděla, ale vytratilo se mi to z mysli a neměla jsem čas si to zapsat, takže teď je to ztracené. Víím, že se musím držet stranou, ale nevím, před čím se schovávám.

Stojím na hřebeni uprostřed nepředstavitelné ledové krásy. Na jedné straně se hluboko pod mnou rozprostírá vodní plocha se dvěma pramicemi vytaženými na břeh. Na druhé straně není nic – jen hory, které se táhnou, kam až oko dohlédne. Nebe je sytě modré, slunce září. Na zemi leží poprašek sněhu, ale mně je teplo, protože na sobě mám huňatý kožich z umělé kožešiny. Je to zářivé sněhové království. Nemůže být skutečné. Jsem uvnitř vlastní hlavy a před něčím se schovávám.

Když se ohlédnu, vidím na úpatí kopce kousek od těch loděk dům. Ať už je v něm cokoli, víím, že právě před tím jsem utekla a vyškrábala se sem nahoru. Neměla bych tady být sama, protože tu číhá něco nebezpečného.

Raději bych riskovala život v divočině, než abych se střetla s tím, co je v té chatě.

Na kopci nerostou stromy, takže musím na opačnou stranu hřebene, abych se schovala. Jakmile ho překonám, budu v divočině. Budu tam úplně sama, jen já a hory, skály a sníh. Stojím na hřebeni a vytáhnu z kapsy kožichu dva hladké oblázky. Nevím, proč to dělám, ale víím, že to je

důležité. Jsou černé a oba dohromady mi pěkně padnou do dlaně. Jeden po druhém jimi mrštím dolů – vší silou, co nejdál dohodím. Zmizí mezi zasněženými kameny a já mám radost.

Brzy zmizím z dohledu. Najdu si úkryt a nehnu se z něj, dokud si nevzpomenu, co jsem to vlastně udělala. Je mi jedno, jak dlouho to potrvá. Pravděpodobně tady na tom zmrzlém místě zůstanu po zbytek svého života.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Hudba hraje příšerně nahlas, místnost je přeplněná a zdá se, že se do tohoto domu nacpalo víc lidí, než by kdo věřil. Hluboké tóny rozechvívají celé mé tělo. Už nějakou dobu jsem stála v koutě, ale teď se zhluboka nadechnu a začnu si razit cestu davem.

Podívám se na svou ruku. VEČÍREK, hlásají velká černá písmena.

„To vidím,“ řeknu své ruce, ačkoli nemám zdání, co tu dělám.

Je to tu cítit potem, alkoholem a parfémem: nechutná kombinace. Musím odsud ven. Chci se nadechnout čerstvého vzduchu. Chci se opřít o zábradlí a nadechnout se vzduchu od moře. Tenhle dům stojí na pobřeží.

„Ahoj Floro,“ řekne někdo. Nepoznávám ho. Je to vysoký, hubený kluk s vyholenou hlavou.

Seberu všechnu svou důstojnost a odpovím: „Ahoj.“ Ten kluk má na sobě džíny. Všichni kluci a taky většina holek tu nosí džíny. Jenom já, jak se zdá, mám na sobě zářivě bílé šaty se skládanou sukní a žluté boty, které vůbec nejsou hezké, ani mi pořádně nesedí.

Napadne mě, že jsem se oblékala podle toho, jak jsem si ten večírek představovala. Teď vyčnívám z davu jako ta jediná, která je mimo. Tenhle pocit je mi dost povědomý.

Když jsem byla mladší, strašně ráda jsem se na večírky finčila. Oblékla jsem si dlouhé šaty, jako mám na sobě dnes, a lidé mě objímali a říkali mi, že vypadám jako princezna. Ale na to už jsem moc stará. Mít po ruce propisku, napsala bych si to na ruku, abych to nezapomněla: „Jsem starší, než si myslím.“ Už bych neměla nosit dlouhé šaty. Měla bych nosit džíny. To by mělo být jedno z mých pravidel. Zadívám

se na ruku. Stojí tam *Je mi 17*. Znovu se na sebe podívám. Vypadám jako mladá holka, ale necítím se tak.

„Něco k pití?“

Ten kluk kývne hlavou ke stolku, na kterém stojí plastové kelímky a lahve alkoholu. Podívám se na svou ruku. *Nepij alkohol*, stojí tam. Všichni ostatní tu pijí alkohol.

„Tak jo,“ řeknu – chci zkusit, co se stane. Moje ruka mě zároveň informuje, že *Drake odjíždí. Chodí s P.* Tenhle večírek se pořádá, protože někdo odjíždí. Kluk, se kterým chodí Paige. Chudák Paige. „To červené, prosím.“

Nasliním si prst a třu si *Nepij alkohol*, dokud ta dvě slova úplně nerozmažu.

Vysoký chlapec mi podá plastový kelímek naplněný až po okraj červeným vínem. Usrknu si a vůbec mi nechutná, ale když tady stojím s kelímekem něčeho alkoholického v ruce, připadám si, jako bych sem patřila. A tak se vydám hledat Paige.

Je mi sedmnáct. Jsem na večírku. Drake odjíždí. Drake je ten kluk, se kterým Paige chodí.

Nějaká žena mi položí ruku na rameno a zastaví mě. Otočím se čelem k ní. Má nadýchané kadeře platinově blond vlasů a je vidět, že je starší než všichni ostatní tady, protože už má v obličeji vrásky. Je to Paigina matka. Nevím proč, ale nemá mě ráda.

„Floro!“ křičí na mě, aby přehlušila hudbu. Její rty se usmívají, ale oči zůstávají chladné. Oplatím jí ten úsměv. „Floro! Jsi tady a jsi v pořádku.“

„Ano,“ odpovím stejně hlasitě a energicky přikývnu.

„Tak já dám vědět tvé matce. Zatím mi napsala jen tři textovky, abych na tebe dohlédla.“

„Dobře,“ přikývnu.

„Jdeme teď s Davem pryč. Budeš v pořádku? Já vím, že na tebe neustále musí někdo dohlížet.“

Je trochu nepříjemná.

„Jo, jasně.“

Chvilku se na mě dívá, pak se otočí a odejde. Ta žena je Paigina matka a tohle je její dům.

Hudba ztichne a já si oddychnu. Hrála moc nahlas a nestála za nic. Jenže vzápětí se rozezní nová píseň a všichni kolem mě se pustí do toho druhu „tance“, který bych nikdy nedokázala ani napodobit. Očividně jsou všichni spokojeni s novou, divočejší písní.

„Vraťte tam Pixies!“ zařve někdo těsně vedle mě. Trhnu sebou a rozliju si červené víno po šatech. Rudá skvrna vypadá jako krev.

Nějaká žena ustoupí o krok zpátky a šlápne mi na nohu. Má velmi krátké vlasy a obrovské náušnice a zářivou rozmazanou rtěnku, se kterou její ústa vypadají jako zející rána.

„Ó, pardon,“ řekne a otočí se zpátky k tomu, s kým se bavila.

Musím pryč. Musím se odsud dostat pryč. Večírky už nejsou takové, jak jsem si je představovala – s krásnými šaty, společenskými hrami a s dortem. Paige tu nikde nevidím a nemám se s kým bavit.

Mířím ke dveřím, k vůni moře a k tichu bez hudby, mířím domů, ale pak se ozve zvuk, který všechny ostatní přehluší, hlasité „ššš“ prostupující celou místností. Rozhovory pomalu utichnou a já se zastavím a zadívám se tím směrem, kterým hledí všichni ostatní.

Stojí na židli: Drake je přítel Paige a Paige je moje nejlepší kamarádka. Pokud jde o Paige, o ničem nepochybuj: poprvé jsme se potkaly, když nám byly čtyři roky a šly jsme do školy. Ona měla vlasy spletené do copánků a já také. A obě jsme byly nervózní. Vzpomínám si, jak jsme na dvoře skákaly přes gumu. Vzpomínám si, jak jsme seděly vedle sebe, když jsme se učily číst – já už to uměla a pomá-

hala jsem jí. Jak jsme vyrůstaly, pomáhala jsem jí s úkoly do školy a ona psala krátké hry, ve kterých jsme obě hrály, a hledala stromy, na které jsme dokázaly vylézt. Vzpomínám si, jak jsme společně nastupovaly do posledního ročníku základní školy, nadšené z toho, že nás příští rok čeká střední. Znáám Paige, a když se na ni podívám, překvapuje mě, jak je dospělá. To znamená, že s tím klukem opravdu chodí, ne že si na něj jen tak tiše myslí.

Drake má tmavé vlasy a brýle s černými obroučkami. Na sobě má džíny jako všichni ostatní. Nepoznávám ho.

Rozhlíží se kolem sebe. Když se naše pohledy setkají, na okamžik se usměje a pak se zadívá jinam. To znamená, že ačkoli ho nepoznávám, oba se známe dobře. Nějaká blondátá holka stojí vedle jeho křesla a vzhlíží k němu. Je až moc blízko. Myslím, že už jsem ji někdy viděla. Neměla by na něj takhle zírat – ne pokud je to Paigin kluk.

„Ahoj... Hele, všichni, díky, že jste... však víte... přišli,“ pronese před místností plnou lidí. „Vůbec jsem nečekal takovou velkou oslavu. Chci říct, že jsem tady ve vašem městě byl jenom na pět minut, anebo, přesně vzato, na pět měsíců. Bylo to tady úžasné, u tety Kate a strýčka Jona. Když už jsme u toho, vůbec jsem nečekal, že si tady najdu takovou spoustu nových kamarádů. Nějak jsem si myslel, že Cornwall bude jenom nějaká vesnice na okraji Londýna a že tu budu jezdit dvoupatrovými autobusy, že budu jíst příšerné britské jídlo a stane se ze mě fotbalový chuligán. Místo toho jsem si to tady báječně užil. Tak doufám, že se nevidíme naposledy. Jestli někdo z vás pojede na Špicberky a bude se chtít zastavit u nás, v té nejkrásnější krajině na světě, tak dejte vědět. Snil jsem o tom, že tam zůstanu *navždycky*, a jsem strašně šťastný, že jsem k tomu dostal příležitost. Ale tím nechci říct, že by v Cornwallu nebylo hezky, protože bylo.“

Někdo za mými zády prohodí: „Mohl by to o té Arktidě omílat ještě trochu déle?“ a někdo další se zasměje.

Držím v ruce mobil. Vyfotím si ho, abych si zapamatovala, proč jsem tady. Nevím, co je to Špicberky. Zní to zvláště. Ale je vidět, že to tam má rád.

Dopiju zbytek vína, které je opravdu příšerné, a rozhlédnu se, kde bych si mohla dolít další. Je mi špatně od žaludku.

„Samozřejmě,“ pokračuje Drake, „když jsem byl tady, měl jsem to štěstí, že jsem poznal překrásnou Paige.“ Odmílí se, usměje se a trochu se začervená.

„... a ta byla těžce mimo moji ligu,“ dodá ten člověk za mnou polohlasně a ten druhý se zasměje.

„A díky ní,“ pokračuje Drake, „jsem se seznámil se spoustou dalších bezvadných lidí. Budete mi chybět. No jo. Tak vám všem děkuju a někdy se ozvěte. Budu vám na Facebook dávat fotky, kolik máme sněhu. Tak to je asi všechno. A děkuju Paige a Yvonne a Daveovi, že tady uspořádali tenhle večírek, protože jinak bychom se sešli někde v hospodě. Tak se bavte a nenadějte tady moc velký nepořádek.“

Když rozpačitě slézá ze židle, ozve se krátký potlesk, tlumený tím, že skoro všichni drží v jedné ruce kelímek s pitím, takže tleskají tak nějak bez tleskání.

Snažím se nějak si dát dohromady, o čem vlastně mluvil. Odjíždí. Jede někam, kde asi často sněží, a hodně se tam těší. Byl tady v Penzance pět měsíců a bydlel u tety Kate a strýčka Jona. Tenhle večírek pro něj uspořádala Paige.

Paige stojí v koutě, obklopena hloučkem lidí. Zadívá se na mě a zeptá se – jenom tázavě nadzdvihne obočí, ale já jí rozumím –, jestli jsem v pohodě. Naznačím jí, že jsem.

Paige je překrásná, má husté černé vlasy, dlouhé a jen mírně zvlněné, a krémově světlou pleť; když se usměje, na tvářích se jí dělají dolíčky. Vypadá jako porcelánová panenka. Dnes má na sobě krátké, přiléhavé světle modré šaty, tmavé punčochy a vysoké šněrovací boty. Popotahuju se za své bílé „večírkové“ šaty, snažím se raději vůbec

nedívat na své příšerné boty a připadám si, jako bych sem vůbec nepatřila.

Napadne mě, jestli bych se neměla podívat do zrcadla. Ale nikde žádné nevidím.

Na vnitřní straně paže mám napsanou poznámku. *Zítřka kino s Paige, stojí tam. Zkus ji rozveselit.*

Doliju si do kelímku červené víno a vyrazím k bočnímu východu tak nenápadně, jako kdyby si někdo měl všimnout, že odcházím. Studený vzduch mi dýchne do obličeje a vžene mi do nosu slanou vůni moře. Na pár vteřin zavřu oči. Děkuju Pánubohu, že jsem se odtamtud dostala ven.

Stojím uprostřed silnice a je noc. Rozhlížím se kolem sebe a snažím se to pochopit. Pod nohama mám bílou čáru. Tohle je přesný střed silnice. Blíží se ke mně auto, jede rychle a troubí. Zírám do blížících se světlometů až do chvíle, kdy se mi obloukem vyhnou, ale klakson nepřestává kvílet ani pak, když vůz prosvíští kolem mě a ztratí se v dálce.

Neměla bych být sama venku. Neměla bych stát uprostřed silnice. Teprve nedávno mi dovolili přecházet silnici samotnou, bez doprovodu dospělého. Proč jsem tady ve tmě? Proč jsem tu sama? Kde je máma?

Mám na sobě bílé šaty a divné žluté boty. Na těch šatech mám na prsou rudou skvrnu, ale když se jí dotknu, nic mě nebolí. V ruce držím plastový kelímek plný rybího tuku. Pár kapek jsem rozlila na bílou čáru uprostřed silnice.

Je mi deset let. Nevím, proč jsem se najednou ocitla v dospěláckém těle. Nelíbí se mi to a chtěla bych domů. Přeběhnu zbytek silnice a zastavím se na chodníku u moře. Odněkud se sem line hudba. Opřu se o zábradlí a snažím se zachovat klid.

Usrknu z toho kelímku a zašklebím se. Tohle není rybí tuk, ale moje ústa si tu příšernou pachut' pamatují, takže jsem se asi už napila.

Podívám se na svou ruku. Stojí tam *FLORA*, a to jsem já.

Ta písmena na kůži, to je moje jméno. Toho se musím držet. Jmenuju se Flora. Pod jménem stojí: *Bud statečná.* Zavřu oči, zhluboka se nadechnu a uklidním se. Nevím, co tady dělám, ale všechno bude v pořádku. *Je mi 17, stojí o kousek níž.*

VEČÍREK, čtu na druhé ruce. Drake odjíždí. Chodí s P. Pak je tam něco rozmazaného, co nejde přečíst. Na paži mám napsáno: Zítřka kino s Paige. Zkus ji rozveselit. A na zápěstí stojí: Máma a táta: Morrab Gardens 3.

Vím, kdo je Paige. Je to moje kamarádka. Seznámily jsme se, když jsme začaly chodit do školky, ve čtyřech letech. Drake je její kluk, ale někam odjíždí a Paige potřebuje rozveselit.

Vím, že mám rodiče, a taky vím, kde bydlíme. Bydlíme v Morrab Gardens 3. Musím se dostat domů, a to taky udělám. Cítím se divně. Motá se mi hlava.

Zadívám se na mihotavý odraz měsíce na mořské hladině. Na zábradlí je přilepený leták: **ZTRATILA SE KOČKA – ČERNOBÍLÁ, BEZ UŠÍ. HLEDÁME JI OD ÚTERKA.** Je tam i telefonní číslo, kam má člověk volat, kdyby ji našel. Vyfotím si ten leták, pak si ho vyfotím znovu a ještě jednou. Nelíbí se mi pomyslení, že by se tu měla potulovat nějaká zatoulaná černobílá kočka bez uší. Když neslyší, mohlo by ji přejet nějaké auto. Musím ji hledat. Napadne mě, že jsem ji možná už hledala, možná právě proto jsem tady.

Obrátím mobil proti sobě a vyfotím si vlastní obličej. Když se na něj podívám, vidím, že vypadám jinak. Jsem starší, než bych měla být. Není mi deset.

Byla jsem na večírku. Drake odjíždí, Paige je smutná. Je mi sedmnáct. Musím být statečná.

Voda je černá. Je to nekonečná temná plocha, která se táhne až k obzoru kdesi v nedohlednu. Měsíční světlo se v té temnotě zrcadlí. V dále vidím světla pobřežní promenády.

Přemýšlím, jestli sejít na pláž a zničit si na kluzkých kamenech a v měkkém mokřím písku ty podivné žluté boty, které se mi asi ani nelíbí.

Mohla bych si tu sednout, pít to červené pití z kelímku, který pořád držím v ruce, a dívat se na moře ještě o něco déle. Opatrně sestoupím po schodech, které jsou uprostřed vyšlapané do hlubokých prohlubní, a vyrazím po kamenech. Nohy se mi nakonec vůbec neboří. Hrubý písek je pevnější, než se na pohled zdá. Najdu si místo, kde si můžu sednout, a zahledím se na moře.

Přes šplouchání vln mezi kameny najednou zaslechnu kroky, které se ke mně zezadu blíží. Neohlížím se. Pak se vedle mě někdo posadí.

„Floro,“ řekne ten kluk a usměje se na mě. Sedí vedle mě na stejném kameni. Dotýkáme se rameny.

„To je víno, vid’?“ Vezme mi kelímek z ruky a usrkne z něj. Podívám se na něj. Tenhle kluk nevypadá jako model nebo jako filmová hvězda. Nosí brýle, má tmavé vlasy a na sobě má džíny.

Trochu se od něj odtáhnou.

„To jsem já,“ řekne. „Drake. Floro, není ti nic?“

„Ty jsi Drake?“

„Jo. Aha. No jo. Chápu, co se stalo. To je v pořádku, Floro. Známe se už několik měsíců. Chodil jsem s Paige, víš?“

Nevím, co mu na to říct.

„Je to v pořádku. Vážně. Ty piješ červené víno? To bys ale neměla.“

Chci mu na to něco odpovědět, ale vůbec nic mě nenapadá. Chtěla bych předstírat, že jsem úplně normální. Tohle je Drake. Pořádal večírek a teď si vyšel na procházku po pláži.

„Co tady děláš?“ zeptám se ho. „Myslím tady venku.“

Zadívám se na svou levou ruku. Ve světle lampy na ulici

za našimi zády jen tak tak přečtu, co tam stojí. *Drake odjíždí*, hlásí mi moje levačka znovu. Co bylo pod tím, už je nečitelné. Pravá ruka mi znovu připomíná, abych byla statečná.

Vezme mě za levou ruku a přečte si ji. Jeho dlaň mě příjemně hřeje.

„*Drake odjíždí*,” čte nahlas. „*Chodí s P.*“ Společně se na ta slova díváme. „*Floro, bud' statečná*,” přečte z mé druhé ruky. „Je úžasné, jak si to tam píšeš. Funguje to? Pomáhá ti to, aby sis na všechno vzpomněla?“

Drží mě za obě ruce.

Řekl mi: „Chodil jsem s Paige.“ Nevím, proč je tady. Vždyť odjíždí. Jede někam jinam.

Ochladilo se a od moře fouká studený vítr, který mě mrazí v obličeji.

„Jaké to tam vlastně bude?“ zeptám se. Mluvím rychle, protože se necítím dobře. „Tam, kam odjíždíš?“

Pořád mě drží za ruce. Líbí se mi, jak jeho dlaně hřejí. Vidím mu na očích, že bych to, na co se ho ptám, už měla vědět.

„Bude to tam skvělé,” řekne. „Ale bude tam zima. Už jsem tam jednou byl. Teda, to už je dlouho. Jeli jsme na Špicberky na výlet, abychom viděli půlnoční slunce. Bylo mi deset a od té doby jsem vždycky snil o tom, že tam budu bydlet. A teď, po devíti letech, se mi to konečně splnilo. Bude to tam skvělé.“ Povzdychne si. „Ten kurz je v angličtině, protože se tam sejdou lidi z celého světa. A to je pro mě klika, protože cizí jazyky mi vůbec nejdou.“

Poposedne si, takže se dotýkáme celým bokem. Pustí mou levou ruku, ale pravou drží o to pevněji.

Nedokážu se soustředit na to, co mi Drake říká, protože moje kůže ožila vlastním životem. Najednou se stala neuvěřitelně citlivou a já netoužím po ničem jiném, než aby se mě znovu dotknul.

Ale chodí přece s Paige a já vůbec netuším, co tady vlastně dělám.

„Tak to se máš,“ hlesnu tiše. Pak mu položím hlavu na rameno, protože nemám co ztratit. „Je ti devatenáct,“ řeknu. „Mně je sedmnáct.“ Přijde mi důležité, abych si to teď připomněla. Zvednu hlavu, protože je to kluk mojí kamarádky.

Drake se protáhne, položí mi levou ruku kolem ramen a položí si mou hlavu zpátky na rameno. Poddám se, opřu se o něj a cítím, jak mě rukou objímá.

„S Paige jsme se rozešli,“ řekne.

Otočí hlavu ke mně a já se otočím k němu. Když se naše rty setkají, vím, že to je ta jediná věc na světě, kterou v tuhle chvíli můžu udělat.

Za našimi zády projíždějí auta. Kousek pod našima nohama šplouchají vlny. Líbám Drakea. Chtěla bych s ním na téhle pláži sedět až do smrti. Nemám zdání, jak nebo proč se to stalo, ale vím, že to je ta jediná dobrá věc, která se mi za celý život přihodila.

Podarí se mi od něj odlepit. Pod námi se o kameny roztrhne velká vlna a vítr mi foukne vlasy do tváře.

„Hele,“ řekne, „co kdybychom si spolu někam vyrazili? Myslím teď. Mohli bychom spolu strávit celou noc...“

Zírám na něj. Mohli bychom spolu strávit celou noc... Najednou jsem napjatá jak struna. Chtěla bych s ním strávit celou noc. Neměla bych ani ponětí, co dělat. On chce, abych s ním strávila celou noc. Celou noc. Tuhle noc.

Musím domů.

„Ale moje máma...“ začnu. Díváme se jeden na druhého a já nevím, jak tu větu dokončit. Nedokážu od něj odtrhnout oči. Předkloním se, abych ho znovu políbila, ale on se odtáhne.

„Tvoje máma,“ řekne. „Bože, promiň! To byl pitomý nápad. Totiž... Co mě to vůbec... Nechtěl jsem...“

Odmlčí se. Nevím, co říct, a tak jen přikývnu. Dívá se na mě s výrazem, kterému vůbec nerozumím.

„Nic mi není,“ řeknu mu. „Promiň, já... Já bych... Já jsem

nikdy...“ Nahmatám pramen vlasů a strčím si ho do pusy. Nedokážu jedinou větu doříct do konce. Chci mu říct, že jsem nečekala, že by se mi někdy něco takového mohlo stát. Že se mi to ještě nikdy nestalo. Že jsem zmatená a pořád mám co dělat, abych tomu uvěřila. Že ho budu nadosmrti milovat za to, že mi dopřál pocit, že jsem normální. Že bych s ním ráda strávila celou noc. Ale nemůžu takhle zradit svou nejlepší kamarádku. A taky nemůžu zůstat venku celou noc, protože to prostě nejde.

„Ona by volala na policii,“ řeknu a mám na mysli svou matku.

„Na policii. Ježíši. Já jsem fakt *pitomec*. Zapomeň, že jsem něco řekl.“

Zadívá se na mě a oba víme, že docela určitě zapomenu. Na rukou se mi dělá husí kůže. Vítr sílí, vlny šplouchají čím dál hlasitěji a měsíc i hvězdy už se ztratily za mraky. Nebe je stejně temné jako moře před námi.

„Chtěl jsem ti jen říct,“ pokračuje Drake, „a můžu ti to říct, protože co na tom? Stejně si to nebudeš pamatovat. Chtěl jsem ti říct, že když jsme spolu s Paige sedávali v hospodě, díval jsem se na tebe, jak jsi krásná a úplně jiná než všechny ostatní holky na světě, a přemýšlel jsem, jaké by to asi bylo být s tebou. Jsi tak jiná. A vždycky ses na mě usmívala. A já se ti chtěl věnovat a poslouchat, co říkáš, protože to je něco úplně jiného než to, co říkají všichni ostatní.“

Vezme mou tvář do dlaní. „Budeš v pohodě, Floro?“

Přikývnu. Chtěla bych si napsat na ruku, že jsem ho políbila, nejradši hned. Bylo by divné psát si na ruku, zatímco na mě mluví, ale chtěla bych si napsat, že se mnou chtěl strávit noc. To bych vážně neměla zapomenout. Možná by to i šlo. Možná bych něco vymyslela. Mohla bych prožít jednu úplně normální noc jako dospělá.

„Budu v pohodě,“ řeknu. „Hele, kdybychom ted' někam vyrazili, zvládla bych to. Určitě. Nějak by to šlo.“

„Ne. Promiň. Moje chyba. Nejde to. Ale napadlo mě... Třeba bychom mohli zůstat v kontaktu. Jen... jenom dej vědět, že jsi v pohodě. Napíšeš mi, vid'?"

„Zůstat v kontaktu,“ zopakuju. Chtěla bych ho znovu políbit. Chtěla bych, aby mě líbal pořád dál. Ted' když jsem to jednou zkusila, bych chtěla vymazat celý svět kolem nás, aby nezbylo nic než Drake, já a tahle pláž.

Voda je čím dál blíží, a tak se kousek po kousku posouváme dál dozadu po zmenšující se pláži. On se zhluboka nadechne a pevně mi stiskne ruku.

„Flo Banksová,“ řekne, „dávej na sebe pozor. A neříkej Paige o tom, co se tady stalo. Ani svojí mámě. A nepiš si to na ruku.“ Zvedne ze země kámen a podrží ho v rozevřené dlani. Je to malý lesklý oblázek. I v měsíčním světle je vidět, že je úplně černý, přestože většina kamínků na pláži je břidlicově šedá. Natáhnu ruku a vezmu si ho od něj. Nechám si ho na památku.

„Schovám si ho,“ ujistím Drakea.

Oba vstaneme. Jsem promrzlá, celá ztuhlá a úplně zmatená. Chtěla bych zalézt do postele a prožívat tyhle okamžiky neúnavně znovu a znovu. I Drake stojí; oba se protahujeme a díváme se jeden na druhého.

„Tak,“ řekne. „No, já... Dneska večer se za Paige vrátit nemůžu. Takhle ne. Ted' půjdu a ráno potichu odjedu.“

Znovu mě políbí na rty. Přitisknu se k němu a cítím, jak mě objímá. Víím, že takhle už se nikdy v životě cítit nebudu.

„Mám tě doprovodit domů?“ zeptá se, ale já zavrtím hlavou. Stojím na pláži a dívám se za ním, jak odchází. Dojde ke schodům a vystoupá nahoru do skutečného světa. Zastaví se, zamává mi a pak z mého života navždycky zmizí.

Líbala jsem se s mužem svých snů. A on se stěhuje někam daleko, kde je strašná zima a slunce svítí i o půlnoci. Zadívám se na temnou oblohu. Půlnoční slunce, to je něco z jiné planety.

Když přijdu domů, máma na mě čeká v noční košili, s rozpuštěnými vlasy a šálkem čaje v ruce. Políbí mě na tvář a prohlédne si mě od hlavy k patě.

„Bavila ses?“ zeptá se.

„Jo.“

„Ty jsi pila.“

„Trošičku.“

„Podívej se na ten flek na šatech. No nic. Bylo to fajn?“

Šťastně se na ni usměju. „Jo. Vlastně to bylo úplně báječné. Úplně báječně skvělé.“

„To je dobře. Paige tě doprovodila domů?“

„Ano.“

„Výborně. Tak já si zas vezmu ty boty.“

Zuju si žluté boty a jdu nahoru. Ve svém pokoji se převléknu do pyžama a do posledního detailu si zapíšu své setkání s Drakem. Píšu si to zezadu do starého sešitu, aby to máma nenašla, a ten sešit pak schovám pod ostatní krámy do krabice, kterou mám pod postelí. Na malý žlutý papírek si poznamenuji, kam jsem ho dala, a až se ráno probudím, všechno si to znovu přečtu.

Přečtu si to, ale nebudu muset, protože si to budu pamatovat.

Na nočním stolku leží ten černý oblézek. Pamatuji si to. Je mi sedmnáct.

KAPITOLA DRUHÁ

„Ty ses s ním líbala!“ Paige nekřičí, ale snad by bylo lepší, kdyby křičela. Jen tiše soptí vzteky. Upírá na mě oči plné hněvu a znovu to opakuje. „Ty ses s ním líbala. Já vím, že ano. Ty si to nebudeš pamatovat, ale bylo to tak, a já to vím, protože...“

Hlava mi třeští a nedokážu se soustředit na to, co říká. Ví, že na mě mluví. Ví, že je našťvaná. Ví, že má právo na mě být našťvaná. Něco říká, ale já její slova nevnímám. Donutím se pohlédnout jí do tváře. Donutím se začít ji znovu poslouchat.

Dýchá zhluboka. „A všechno sis to zapsala!“ V ruce drží jeden z mých žlutých papírků, takže samozřejmě nemůžu nic zapírat. Všechno to tam je napsané, mou vlastní rukou, a ona ví, že si tyhle poznámky píšu podle pravdy. Ví, že to tak bylo.

Taky vím, že to tak bylo. Vzpomínám si na to. Vzpomínám si na všechno, co se stalo, než jsem onemocněla, a teď si vzpomínám i na to, jak jsem se líbala s Drakem. Už vím, že nejsem malá holka, protože jsem se na pláži líbala s klukem a on se mnou chtěl strávit celou noc. Není mi deset. Je mi sedmnáct.

Vzpomínám si na to. Buď je to tím oblázkem, anebo Drakem, anebo tím polibkem, ale vzpomínám si. Možná to bude tím, že jsem se zamilovala.

Nemůžu to Paige zapírat. Vzpomínám si, že jsem se s Drakem líbala. Možná mi to vrátilo paměť, ačkoli si v tuhle chvíli nevzpomínám na nic jiného, co se stalo od té doby, co mi bylo deset let. Zadívám se na lístek, který Paige drží v ruce, a vidím, že jsem ta slova napsala co nejmenším písmem podél jeho okraje. Uprostřed je tlustým fixem napsáno *koupit mléko*. Po obvodu stojí maličkými písmeny *Líbala*

jsem se s Drakem. Miluju Drakea. Pořád dokola se na ta slova dívám. Nemůžu uvěřit, že se to stalo. Jsem z toho strašně šťastná, ale zároveň je mi do pláče.

Pořád čekám, že se mi to vytratí z paměti, ale zatím si na to vzpomínám. Seděla jsem na pláži, on za mnou přišel, posadil se vedle mě a pak jsme se líbali.

Tohle je jediná jasná vzpomínka v mé hlavě kromě těch z dětství. Držím se jí, přemlouvám ji, aby mě neopouštěla, vychutnávám si ji, jak to jen jde. Nevím, proč mi zůstala. Nevím, jak dlouho mi vydrží. Miluju ji. Musím si ji udržet navždycky. Pokud si ji udržím, budu si pamatovat i další věci. Drakeův polibek bude tím, co mě uzdraví. Už brzy si budu pamatovat i další věci, ačkoli zrovna na tenhle rozhovor bych klidně zapomněla.

Paige svírá ten lístek a dívá se na mě s takovou nenávistí, že musím sklopit oči k zemi. Jsme v kavárně, v roztomilé malé „čajovničce“ na Market Jew Street, a čekáme, až nám donesou konvičku čaje. Chtěly jsme si tu na chvíli sednout a pak společně vyrazit do města. Paige našla ten lístek, protože jsem se posadila a vytáhla telefon, abych mámě napsala, že jsem v pořádku. V tu chvíli se mi z kabelky vysypala spousta žlutých papírků. Paige se sklonila a pomáhala mi je sbírat a já zapomněla, že by na některém z nich mohlo být něco, co by neměla vědět.

Zapomněla jsem na to. Pochopitelně. Pamatuju si ten polibek, ale zapomněla jsem, že jsem si o něm něco někde psala.

Zahlédla jeho jméno na okraji jednoho z lístků, které jsem zvedala ze země, a vzala mi ho z ruky. Teď na mě napsupeně zírá.

„Tak ty ho *miluješ*?“ ptá se. „Nejenže jsi se s ním líbala – a já radši ani nechci vědět, kolikrát to bylo, protože ty to stejně vědět nebudeš –, ale dokonce si myslíš, že ho *miluješ*. Tak to jsem opravdu nečekala.“

Nevím, co na to říct. Vím, že ho miluju, ale nechci Paige vysvětlovat, jak překrásně jsem se té noci cítila. A tak jenom přikývnu.

„A líbala ses s ním. Přiznej to. Já vím, že ses s ním líbala. Vím to na sto procent.“

Zahledím se na podlahu, která vypadá jako dřevěná, ale není. Pak zvednu hlavu, ale místo na Paige se podívám na lidi u většího stolu kousek od nás. Je to rodina: dva dospělí a dvě děti, rodiče si čtou noviny a děti se navzájem kopou pod stolem. Všichni na sobě mají džíny a modré fleecové bundy.

„Šel na pláž,“ řekne Paige tiše. „A pak už se nevrátil. Byli jste spolu celou noc.“

„To teda ne! Já jsem šla domů. Můžeš se klidně zeptat mámy. Paige – já si to pamatuju!“

Pamatuju si, jak mi navrhoval, abychom noc strávili spolu. Ale to jí vykládat nebudu.

„Ne, nepamatuješ. A tvoje máma by tě kryla. Jestli sis Drakea přivedla domů a celou noc jste se spolu váleli v posteli a on se ráno potichu vytratil. Neřekla by mi to, protože by nechtěla, abys přišla o jedinou kamarádku, kterou na celém světě máš. A mimochodem můžeš jí vyřídit, že jsem si to s tou její malou laskavostí rozmyslela. Stejně jsem s tím souhlasila jen proto, aby do mě přestala hučet. Řekni jí, že si tě klidně můžou vzít s sebou.“

„Ne!“ Cítím, jak mě přemáhá panika. „Ne, opravdu ne, Paige! Seděli jsme spolu na pláži. Políbili jsme se. Je mi to líto. Ale pak jsem šla domů a on... nevím, kam šel on. Je mi to opravdu moc líto, Paige. Nechtěla jsem, aby se to stalo. Ale opravdu si to pamatuju. Mám to v hlavě.“

Nevím, čeho se týká ta *malá laskavost*. Ted' není dobrá chvíle se na to ptát. Nejspíš už mi to dvanácttisíckrát říkala.

„Tak tys to tak nechtěla? Panebože! A Floro, nevykládej mi, že si na to vzpomínáš. Vím, že to není možné.“

„Nechtěla jsem, aby se to stalo. Nečekala jsem to. A nechtěla jsem to tak. Ale pamatuju si to. Nevím proč, ale...“

Skočí mi do řeči. „Protože ho miluješ.“

Pokrčím rameny. Je mi trapně.

„Řeknu to jinak: Pěkně sis ten váš románěk zapsala a jednou za pár hodin, když na všechno zapomeneš, si to znovu přečteš a přesvědčuješ sebe sama o tom, že ho miluješ. Taková ubohost. Tedy především z jeho strany. Klidně si ho nech, jestli chceš kluka, který se chová *takhle*. Třeba tě znovu a znovu sváděl celé ty měsíce, co já vím? Paráda. Doufám, že si ho užiješ, když teď bude někde za polárním kruhem. Můžeš mi přebrat kluka, ale bohužel už je fuč. Zato já jsem se o tebe celé dlouhé roky starala, víš? To já tě tahala ven, když tě tvoje máma chtěla zavřít v domě a zabalit tě do vaty, aby se ti nic nestalo. Já s tebou chodila do kina. Já s tebou chodila na zumbu. Já s tebou celý rok chodila na veslování. Když jsi byla ve škole, starala jsem se o tebe víc než tvoje asistentka. Kdykoli zapomeneš, kde jsi, pomáhám ti. Máma mi to vždycky vyčítala. Říkala, že bych ti neměla dělat pečovatelku. Ale klidně mi přeber kluka – proč ne? A když už jsme u toho...“

Zmlkne, když se u našeho stolku objeví unuděná servírka s konvičkou čaje na kulatém podnosu. Zoufale pomalým tempem před nás postaví dva šálky, doprostřed stolu malou konvičku mléka, misku se sáčky cukru a nakonec lesklou modrou konvičku.

Za celou tu dobu spolu nepromluvíme ani slovo a ani se jedna na druhou nedíváme. Nakonec Paige sykne „díky“. U stolu vedle nás se ta malá holka v modré fleecové bundě obrátí na svého tatínka a zeptá se: „Můžu si hrát na tvém telefonu?“

Chopím se konvičky a nalévám čaj, nejprve jí a pak sobě. Paige mě při tom pozoruje, mně se chvěje ruka a čaj mi kape na stolek, dělá tam malé loužičky a stéká k okraji. Ona s tím nic neudělá, a tak naplním oba šálky a pak jdu

k pultu pro pár ubrousků, abych čaj utřela, než steče až na podlahu.

Paige se svého šálku ani nedotkne. Má na sobě uzounké černé džíny a přiléhavé tričko s kulatým výstřihem. Vlasy má svázané do culíku a na puse světlou rtěnku. Myslím, že jsme se chystaly do kina. Nejspíš mi chtěla celou dobu vykládat o Drakeovi a o tom, jak se jí po něm stýská.

To už teď ovšem nepřipadá v úvahu. Nikdy.

Paige se zhluboka nadechne a znovu začne tam, kde přestala.

„Když už jsme u toho: Vždycky jsem věděla, že se ti líbí. Viděla jsem to na tobě. Nikdo není tak čitelný jako ty, Floro. Nemyslela jsem si, že by toho využil, a teď jenom bůh ví, kolikrát se to stalo. Měla jsem pocit, že ho vůbec nezajímáš, leda kvůli tomu tvému zvláštnímu stavu – ale o tom ty nemůžeš vědět vůbec nic. *Když už jsme u toho*, neexistuje nic, čím bys mě mohla přesvědčit, že jsi s ním nespala. Vůbec nic. *A když už jsme u toho*, něco takového ti prostě nemůžu odpustit. Můj kluk. Můj. Já vím, že na Drakea zapomeneš, protože jsi ho nepoznala před tou svou tak zvanou nemocí, ale měla jsi jeho jméno napsané na ruce a stálo tam, že to je můj kluk. Já vím,“ zamává mi před očima tím malým žlutým lístkem, „že si myslíš, že ho miluješ. To jsi ho potají milovala celou tu dobu?“

Pokusím se zavrtět hlavou, ale nějak mi to nejde.

„Nevím,“ řeknu tichým, rozechvělým hlasem. „Na to si nevzpomínám.“

„Hele, to nevádí.“ Teď se usmívá a dívá se mi přímo do očí. „Napsala sis tady úplně skvostnou love story a teď si díky ní nepřipadáš tak dětinsky. A už to není tajemství, takže si můžeš ten pitomý lístek přepsat. Nebo víš co? Udělám to za tebe.“

Nastaví ruku. Přistrčím k ní štůsek nepopsaných žlutých papírků. Ona vytáhne z kabelky propisku a začne psát, nejprve na ten původní a pak na jeden, dva, tři další.

Každý lístek, který popíše, plácne na stůl přímo přede mě. Když skončí, popadne svou kabelku a odejde. Čaje se ani nedotkla.

Začnu si číst, co na těch lístcích je. Slova koupit mléko jsou přeškrtnaná. Ted' tam stojí:

Líbala jsem se s Drakem. Miluju Drakea. Tohle NENÍ tajné. Musím si najít novou nejlepší kamarádku. Na druhém je: Paige se mnou už nikdy nepromluví ani slovo. Už jí nebudu volat, nemá to smysl. Na třetím stojí: UŽ NIKDY NEBUDU VOLAT ANI PSÁT PAIGIE.

Piju čaj a dívám se na ta slova. V kapse mám ten černý oblázek, který mě zrádně hlídá.

„Pamatuju si to,“ řeknu prázdné židli, kde seděla.
„Opravdu ano.“

Když se vrátím domů, mám hlavu plnou hádky s Paige, ale hned poznám, že se tam něco děje. V předsíni stojí nějaký kufr. Máma mě nevyhlíží z okna. Shora se ozývají kroky. Něco je jinak.

„Ahoj!“ zakřičím, když si zouvám boty. Přemýšlím, jestli ten kufr znamená, že někdo přijel, nebo že někdo odjíždí. Možná je tady Drake. Možná mě vyhazují z domu.

Posbírám letáky ležící na rohožce. Je tam jídelní lístek z pizzerie a leták s letním programem v zábavním parku Flambards. Mají tam kolotoče, obří houpačky a horskou dráhu. Chtěla bych tam jet. Schovám si leták do kapsy, k tomu černému oblázku.

Ráda bych rodičům řekla, že mám vzpomínku, ale nemůžu jim říct, že jsem se líbala s Paiginým přítelem. Jenže tady se očividně něco děje a já se začínám bát, že Paige volala k nám domů a řekla jim moje tajemství.

Táta seběhne schody po dvou.

„Floro!“ řekne. Pak se otočí nahoru. „Annie!“ zakřičí.
„To je Flora!“ Znovu se zadívá na mě. „Pojďme pro mámu.“

Můj táta je vtipný a milý. Pracuje jako účetní, ale když je doma, nosí barevné svetry, které si sám plete. Říká leg-

rační věci. Udělal by pro mě cokoli, tím jsem si jistá, a já bych zase udělala cokoli pro něj, kdybych tedy mohla něco udělat. Stačí, aby se objevil, a mně je hned o něco líp. On je můj domov.

Ale zrovna teď vypadá ustaraně. Dívám se na své ruce, jestli jsem nezapomněla na něco důležitého.

„My se někam stěhujeme?“ zeptám se obezřetně.

Maličko se pousměje. „Ne. Ne, zlato, nikam se nestěhujeme. Annie!“

Máma seběhne ze schodů a málem nás při tom smete. Dlouhý rozepnutý svetr za ní vlaje, vlasy má rozpuštěné a rozčuchané.

„Floro, zlatíčko,“ přivítá mě. „Ach Floro. Zlato. Jak se má Paige? No jistě. Co kdybychom si dali šálek čaje?“

Zadívá se na mé ruce a já jí je ukážu, aby viděla, že se nestalo nic nového. Žluté papírky od Paige mám schované v kabelce a jsem strašně šťastná, že o tom nic nevědí. Začali by vyšilovat a pokoušeli by se s Paige promluvit a urovnat to mezi námi, jako kdybych byla malá holka, která neví, co dělá. Ale já nejsem žádná malá holka. Je mi sedmnáct.

Díky Drakeovi se mi vrátily vzpomínky. Nadechnu se, abych jim to řekla, ale pak si to rozmyslím. Nechci jim vykládat, jak jsem se na pláži líbala s klukem. V tomhle domě jsem pořád malá holka. Nelíbilo by se jim, že se líbám s nějakým klukem.

Věděla jsem, co dělám. Toho se musím držet. Nebylo to ode mě pěkné, ale ten polibek byl skutečný a bylo to moje vlastní rozhodnutí. Pořád ho cítím. Stále si na něj vzpomínám. Vzpomínám si na něj, protože Drakea miluju. Nahmatám v kapse oblézek, protože vím, že kdybych ho ztratila, ztratím s ním i tu vzpomínku.

„Dám vařit vodu,“ řeknu.

„Děkuju, zlato.“

Postavím konev s vodou na plotnu a uvařím čaj do puntíkaté konvičky, kterou jsme měli doma, už když jsem

byla maličká holka. Přinesu ji na stůl spolu s mlékem z lednice a každému připravím jeho oblíbený šálek. Na dvířkách lednice máme plakát s obrázky, komu patří který šálek; je to vytištěný list papíru s obrázky a jmény. Mám pocit, že jsem ho dělala sama. Můj oblíbený šálek je podle všeho ten s růžovými puntíky, nejobyčejnější hrnek na světě. Na tom mámině je nápis NEJLEPŠÍ MÁMA NA SVĚTĚ a kresba hospodyně v dlouhé zástěře, táta má na tom svém obrázek vousatého muže a nápis WILLIAM SHAKESPEARE. Vsadila bych se, že to ve skutečnosti vůbec nejsou jejich zamilované hrníčky, ale stejně jim je donesu.

Pořád cítím na lístcích v kabelce Paigina slova. Nemusím se na ně dívat, abych si připomněla, co tam stojí. Zatím ne. Ta slova mě i na dálku pálí jako oheň.

„Floro,“ začne táta, jakmile se všichni tři posadíme ke stolu. Většinou to nebývá on, kdo zahajuje konverzaci. „Podívej, něco se stalo a teď jsme v takové komplikované situaci.“

Mám na stole připravený poznámkový blok, propisku a telefon, protože se zdá, že se co nevidět dozvím něco důležitého.

Máma svírá v dlaních svůj šálek čaje a mlčí. Dokonce nám ani nenabídla sušenky.

„Vzpomínáš si na Jacoba, vid’?“ zeptá se máma.

„No jasně! Miluju Jacoba. Je to můj brácha. Kde je?“

Sleduju pohledy rodičů a dívám se spolu s nimi na fotografie na stěně.

Visí tam vedle sebe čtyři obrázky: já, máma, táta a jeden kluk. Pod každým z nich je napsané jméno a pod obrázkem toho kluka stojí „Jacob (bratr)“.

Znám Jacoba. Mám ho nejradši ze všech lidí na celém světě. Je větší než já. Dřív mě zvedal ze země a nosil mě na ramenou, a taky si mě bral na klín, když jsme se spolu dívali na televizi. Kromě toho si velice živě vybavuju, jak mě jednou nechal, abych mu nalakovala nehty u nohou.

„Je ve Francii,“ vyhrkne máma překotně. „Víš, že Jacob je starší než ty. Víš to přece, vid’? Je mu čtyřiadvacet. Teď žije ve Francii a moc často se nevidáme, ale má tě opravdu hrozně moc rád. Víc než mě a tatínka.“

„Čtyřiadvacet?“ Zamračím se na jeho fotku. Ten kluk je hubený, má tmavé vlasy a je takovým klackovitým způsobem pohledný. Rozhodně nevypadá na čtyřiadvacet.

„Tohle je stará fotka,“ vysvětlí táta. „Ano, Jacobovi je už čtyřiadvacet let. Posledních pár roků jsme ho neviděli.“ Zadíva se na mě, chvíli pozoruje mou tvář a pak pokračuje. „Teď se nám ozval. Je v nemocnici a zdá se, že je hodně nemocný. Musíme za ním jet, Floro.“

Snažím se pochopit, co mi to říkají.

„Jestli jsme ho už pár let neviděli, tak jak víte, že mě má rád? Já vím, že ho mám ráda, protože si to pamatuju.“

„Prostě to víme,“ řekne máma. „Ale o to teď nejde. Musíme za ním jet a navštívit ho v nemocnici.“

„Takže jedeme do Francie? Proto za dveřmi stojí ten kufr? Pojedeme z domu? Na návštěvu za Jacobem?“ Ještě nikdy jsem neodjela z domova. Nemám ani ponětí, jak to ve Francii vypadá, jenom si matně vybavuju obrázek Eiffelovky.

„Ne,“ řekne táta a máma vyprázdní svůj šálek čaje jediným dlouhým douškem. Je úplně bez sebe. „Ty nikam nepojedeš. My jedeme, ale ty musíš zůstat tady. Tady je to pro tebe nejlepší. Francie by na tebe byla příliš a my se musíme soustředit na Jacoba. Ta cesta by byla hodně namáhavá a pak by ses musela vyrovnat s tím, že to tam vůbec neznáš. Tady ti bude mnohem líp.“

„Ale já bych chtěla vidět Jacoba! Pojedu s vámi!“

„Ani nemáš pas,“ namítne máma. Její hlas zní nějak divně. „Když zůstaneš tady, budeš v bezpečí. Necháme ti tu peníze. Včera, zrovna než jsi vyrazila na ten večírek, jsem mluvila s Paige a ona slíbila, že sem přijde a zůstane u tebe. Připravila jsem jí pokoj pro hosty. Postará se o tebe. Jen nechod’ k sousedům, kdybys něco potřebovala.“

Paní Roweová je poslední dobou ještě zmatenější než ty a já radši ani nechci vědět, co byste si vy dvě společně vymyslely. Spolehni se na Paige a všechno bude v pořádku. Lednici budete mít plnou jídla a my s tatínkem se brzo vrátíme. Každý den ti pošlu textovku, aby sis nezapomněla vzít své léky. A každý večer si můžeš vzít jednu tabletku navíc, aby se ti dobře spalo a abys byla v klidu. Kdybys náhodou zapomněla, co se děje, Paige ti to vysvětlí.“

„Aha.“ Zamyslím se nad tím nečekaným návrhem. Paige nepřijde a nebude mi vysvětlovat, co se děje, protože jsem se líbala s jejím klukem. Na ten rozhovor si pořád moc dobře vzpomínám, ale když o něm rodičům nic neřeknu, budu mít příležitost zůstat sama doma.

Zapíšu si všechno, co mi řekli, a pak si ten list papíru vyfotím na mobil. Jacob je nemocný a já bych ho chtěla vidět, ale nemám pas, takže za ním nemůžu jet. Když zůstanu sama doma, budu moct celé dny myslet na Drakea. Budu sedět doma a vzpomínat na to, jak jsme se líbali. Budu se moct vypravit na pláž, kde se to stalo, a nikdo se mě nebude vyptávat, kam jdu. Mám ten polibek, ostrůvek ve vlastní paměti, a chci s ním strávit co nejvíc času pro případ, že bych o něj časem měla přijít.

Ta představa je vzrušující.

„A jak dlouho budete pryč?“

Vidím, že se mám ulevilo. Aspoň trochu.

„Nocleh máme zamluvený na pět dní. Ať už se tam děje cokoli, nějak to za tu dobu vyřešíme a vrátíme se zpátky. A kdyby to bylo zapotřebí, pak se tam jeden z nás vypraví znovu. Moc nerada tě tady nechávám, zlato, ale tentokrát to vypadá, že to je opravdu nutné.“

Přikývnu a taky si vypiju svůj čaj.

„Až se vrátíte,“ řeknu, „mohli bychom si pak udělat výlet do Flambards?“

Máma se ode mě odtáhne a zadívá se na mě, jako kdy-

bych řekla něco úplně nepochopitelného. Pak zavře oči. Táta se k ní nakloní a vezme ji za ruku.

„Podnikneme něco zábavného,“ odpoví za ni. „Slibuju.“

Sedím u stolu, v domě, který znám, se dvěma lidmi, kteří vypadají jako mí rodiče, jenom jsou na to moc staří. Podívám se na svou ruku: Jsem Flora. Musím být statečná. Nevím, co se děje, co mi kdo říkal nebo co jsem ještě před chvilkou dělala.

Vím, že jsem se líbala s Drakem. Na nějaké pláži. Chtěl, abych s ním strávila noc. Nejsem malá holka. Vlny šplouchaly mezi kameny. Byla tma a měsíc se zrcadlil na mořské hladině. Miluju ho.

Sáhnu do zadní kapsy kalhot a nahmatám ten kouzelný kamínek, díky kterému si to pamatuju. Je tam. Nevyndávám ho. Chtěla bych rodičům říct, že mám vzpomínku, a už se nadechuju, ale pak mě napadne, že bych jim asi neměla říkat, že jsem se líbala s nějakým klukem, a tak raději mlčím.

V kapse mám taky nějaký leták. Vytáhnu ho a položím ho na stůl. Táta ho sebere a hodí ho do koše. Ani jsem si nestačila přečíst, co na něm stálo.

Zvednu list papíru, který přede mnou ležel, a přečtu si ho. Nikdo nic neříká. Máma mi položila ruku kolem ramen.

„Všechno je v pořádku,“ uklidňuje mě. „Jsi doma. Právě jsme ti s tatínkem řekli, že musíme jet do Paříže za Jacobem. Je hodně nemocný a potřebuje nás. Ty tady na pár dní zůstaneš sama s Paige a ona se o všechno postará.“

Jacob je můj bratr. Miluju ho. Vzpomínám si na něj. Byl na mě moc hodný, když jsem byla malá. Teď je nemocný a oni za ním musí jet. Ale přijde Paige a o všechno se postará.

To bude paráda.

* * *

„V pohodě?“ zeptá se máma. „Už je to dobré? Takže zítra brzy ráno odjedeme, protože nám to do Paříže letí z Exeteru už v jedenáct hodin. Zapiš si to, anebo já ti to napíšu, jestli chceš. Na letiště pojedeme autem.“ Neradi jezdí autem, ačkoli jedno máme. Stojí zaparkované za domem a skoro nikdy se nepoužívá. Nevím, jak to vím, ale vím to. Tohle je asi hodně důležité, když kvůli tomu pojedou autem. „Poprosila jsem Paige, aby přišla kolem deváté, ale raději to ještě zkontrolujeme. Mohla bys jí zavolat hned teď. Anebo to mám udělat já?“

„Ne, to je v pohodě,“ řeknu. „Já jí zavolám. Bude to fajn, že tady bude bydlet se mnou.“

Líbala jsem se s jejím klukem. Ale to mámě nemůžu říct.

„Slib mi, že se ozveš.“

„Jasně,“ řeknu. „Slibuju.“

„Piš nám textovky,“ řekne táta. „Kdyby se něco dělo, hned se ozveme. Jenom v letadle si budeme muset vypnout telefony.“

„A možná někde nebudeme mít signál,“ dodá máma. „Ale kontrolovala jsem si mezinárodní volání a ve Francii by nám telefony měly fungovat úplně normálně. Navíc se za pár dní vrátíme – a pak už brzo budeš mít narozeniny. Ty bychom si určitě nenechali ujít. Tak si hlídej telefon, aby se ti nevybil. A kontroluj si zprávy.“

Vstanu a odsunu židli. Převrhne se a spadne na zem, takže se rozpačitě otočím, zvednu ji a postavím zpátky na místo.

„Budu v pohodě,“ ujistím je. „Nemusíte se bát. Všechno to tady sama zvládnou. S Paige. Určitě to bude fajn. A teď,“ dodám, „jí rovnou půjdu zavolat, jo? Vy si s tím nedělejte starosti. Aspoň o svou chůvu se zvládnou postarat sama.“

Máma se usměje. „Jasně, zlato. Ale než odjedeme, nechám ti všude vzkazy, abys nic nehledala, ano? Když tady bude Paige, aspoň si o tebe nebudu muset dělat starosti.“

„Starejte se o Jacoba,“ řeknu, „ne o mě. Co mu vlastně je?“

„To nevíme,“ řekne táta.
Když zavolám Paige, nezvedá to.

Na stěně ve svém pokoji mám další fotku Jacoba. Ten kluk, kterého si pamatuju, stojí na zahradě a na sobě má tričko s nápisem ARIZONA GRAND CANYON STATE. Za ruku drží malou holku v modrých šatech. Podle popisku pod tím snímkem jsem to já.

Vyfotili nás, jak stojíme na zahradě. Je to zahrada našeho domu, ale je tam houpačka. Docela mě mrzí, že už ji nemáme. Mohla bych je poprosit, aby mi udělali houpačku.

Máma celý zbytek dne vaří, ačkoli bych si asi dokázala něco připravit sama. Bojí se, že bych zapoměla vypnout troubu, anebo že by se mi nějak podařilo nechat puštěný plyn a pak celý dům vyhodit do vzduchu. Všechno, co navarí, dává do hrnců a plastových nádob, a pak na ně lepí štítky a píše na ně, který den si je s Paige máme ohřát a sníst. Na zítřek máme lasagne, na úterý maso na kari, na středu zapečenou rybu, na čtvrtek makarony se sýrem a na pátek pizzu. V sobotu budou už zase doma. Je tady spousta chleba a věcí na něj a navíc mi vaří obrovský kotel polévky, abych si ji ohřála, kdykoli budu mít hlad.

Pokusím se dovolat Paige, ale pak si všimnu, že už jsem to zkoušela pětkrát. Nezvedá to. Potom mi pošle textovku:

Floro, přestaň mi volat. Nechci s tebou mluvit. Líbala ses s mým klukem. Nech mě na pokoji.

Rodičům o tom nic neřeknu.

Znovu se vracím k té vzpomínce. Miluju Drakea tolik, že mi díky němu znovu začala fungovat paměť. Seděla jsem na pláži. Poslouchala jsem šplouchání vln. Přišel a posadil se vedle mě. Říkal mi, jak sedával v hospodě a v duchu přemýšlel, jestli chodí s tou správnou holkou. Říkal mi, že jsem pěkná a zajímavá. Pamatuju si ten rozhovor. Držím se té vzpomínky zuby nehty. Pamatuju si to. V duchu si opakuju každé slovo, pořád znovu a znovu a znovu.

Vytáhnu z kabelky žluté papírky od Paige, vyrovnám je vedle sebe a vyfotím si je na mobil, abych si pamatovala, že už jí nemám volat. Nemůžu si to napsat na ruku, jak bych to normálně udělala. Ne dokud rodiče neodjedou. Stejně jí znovu zkusím zavolat a ona mi znovu pošle vzteklou textovku. Její zprávy jsou čím dál drsnější.

Konečně je večer a všechno je připravené. V lednici mám úhledně vyrovnané jídlo na pět dní. Na kuchyňské lince je pět krabiček s léky popsáných velkým písmem podle dnů. Rodiče mají sbaleno, jejich kufry stojí u dveří a už třikrát si překontrolovali, jestli s sebou mají pasy. Letenky nemají, protože si je rezervovali elektronicky, ale já vím, že do Paříže poletí z Exeteru a že z domu odjíždějí zítra ráno v pět. Víím to, protože mi to napsali všude, kam se podívám.

Máma si stáhne zástěru, rozpustí si vlasy a zadívá se na mě s předstíraným úsměvem.

„Nepůjdeme se projít na pláž, zlato?“ zeptá se. „Trocha čerstvého cornwallského vzduchu by nám určitě udělala dobře. Docela bych se prošla, než pojedeme.“

Obuju si boty, navléknu se do nepromokavé bundy a čekám na verandě mezi věcmi, které se tam postupem času sešly (tenisové míčky, kriketová páłka, která vypadá opravdu hodně stará, v koutě krabice s mými učebnicemi ze základky). Tiše se modlím, abychom někde nepotkaly Paige. Zvládnou to tady sama, ale vím, že by rodiče nikdy neodjeli, kdyby zjistili pravdu. Chci, aby jeli za Jacobem. Chci si zkusit, jak se o sebe zvládnou postarat sama. A chci čas na to, abych si prožila svou jedinou vzpomínku.

Nechala jsem dveře maličko pootevřené a teď zevnitř slyším, jak se rodiče polohlasně dohadují, jako to dělávají, když nechtějí, abych něco slyšela. Jsem v pokušení pootevřít si dveře o něco víc a začít je poslouchat, ale když konečně udělám ten krok zpátky, zaslechnu mámu, jak říká:

„Ne, očividně ji to ani nenapadlo, a tak by to taky mělo být.“ Zůstanu stát jako přikovaná.

Očividně mě něco ani nenapadlo. Ale to se teď změní, protože od teď už si budu věci pamatovat. Rodiče přede mnou něco tají. Napíšu si to na lístek a strčím si ho do kapsy. *M ě T mi něco tají.* Až budou pryč, můžu prohledat celý dům a pokusit se tomu přijít na kloub.

Sejdu z verandy po schodech dolů a do zahrady. Zastavím se až na místě, kde jsme dřív určitě mívali houpačku.

Máma je za mnou, stojí na verandě a zhluboka dýchá. Předstírám, že o ní nevím, a ona tam stojí aspoň půl minuty, než veselým hlasem řekne: „Floro! Tak pojďme. Sejdeme dolů k moři.“

Očividně ji to ani nenapadlo. To je celý můj život v kostce – aspoň dokud se do toho nevložil Drake.

„Jasně,“ řeknu, otočím se a zaváhám. Kdybych se jí teď zeptala, co mě ani nenapadlo, neřekla by mi to, takže to pro tuhle chvíli nechám být. Přijdu na to později.

„Co se vlastně stalo Jacobovi?“ zeptám se.

„To nevíme.“ Mám pocit, že už jsem se jí na to ptala milionkrát, protože zní docela otráveně.

Máma je o něco menší než já, silnější a tmavé vlasy má husté a kudrnaté – úplně jiné než ty moje, které jsou bledé a děsivě zplihlé. Vidím na ní, jak moc si o Jacoba dělá starosti, a ráda bych jí nějak pomohla. Jenže jí nijak pomoci nemůžu, ona pomáhá mně a tak to prostě je.

Na konci ulice vidíme plochou hladinu moře na obzoru, ale nezamíříme přímo na pobřeží. Místo toho vyrazíme do parku na opačné straně. Všechno je tam zelené a nádherné, panuje tam hluboký klid, který mě hřeje jako teplá deka.

„Proč jste se s ním přestali stýkat?“ zeptám se.

Máma sebou trhne a zadívá se na mě. „S kým?“ zeptá se, ačkoli určitě moc dobře ví, o kom mluvím.

„S mým bratrem.“ Zapátrám v paměti po jeho jménu. „S Jacobem,“ dodám pak.